

Üç Anlatıcı Bir Terk

— elif-ayvaz · 20 Mart 2011

-Kadın:

Çarşaf gibi serilmiş deniz. Oldukça sakin. Bugün sadece o sakin. O kadar yol tepip geldim. Yorgunum. Ama bir 'Hoş geldin.' demedi. 'Niye geldin?' bile demedi. Nasıl bu kadar duygusuzca davranabiliyor. Taş kesilmiş içi sanki.

Eskiyi özlüyorum. Eskiye, o mutlu günlerimizi... Oysa eskiden mesafeleri dert etmezdik biz. Ve birbirimizi gerçekten özlerdik. Ve asla yalan söylemezdik. Ve birlikte çok eğlenirdik. Ve, ve, ve...

Ne değişti de bu hâle geldik? Ne oldu? Neyi yitirdik?

Off... Çıldıracağım.

Eve nasıl döneceğim şimdi? Bu hâlde nasıl döneceğim? Süklüm püklüm...

Ölmek istiyorum!

...

'Başka biri mi var?' diye sorduğumda niye cevap vermedi peki? Her zaman birbirimize karşı açtık, şimdi ne değişti? Anlayamıyorum.

Gece tuvalette gizli gizli biriyle konuşuyordu. Duydum. Odaya girdiğinde yatağın üzerinde oturuyordum.

'Kimdi?' diye sordum, yine konuşmadı.

Hep böyle mi devam edecek bu? Hep susacak mı?

Belki ikimizi de seviyordur(!). İğrenç! Ne saçma.

Gitmeliyim en iyisi.

Onu böyle üzmeyi hiç sevmiyorum. O çok iyi biri aslında. Üç yıldır birlikteyiz. Her zaman çok dürüsttü bana karşı. 'Başka biri mi var?' diye sorduğunda niye cevap veremedim? Korktum sanırım. Evet, korktum. Ben onun kadar cesur değilim. Henüz yüzleşmeye hazır değilim belki.

O... Narindir, sevgi doludur, tapılacak kadındır. Fazla iyi. Mükemmel!

Onun yanında kendimi kötü hissediyorum hep. Ezik, cahil, güçsüz... Bu kadar kusursuz olmasaydı...

Peh, bahane!

Diğeri... Hafif, onu kaybetmeye değmeyecek kadar hafif. Ne giyinmesini biliyor, ne konuşmasını ne de oturup kalkmasını. Tam bana göre bir kadın! Ucuz...

Ben de onun gibiyim işte. Bulduk birbirimizi, tencere kapak. İki aşağılık insan. Muhteşem bir sevgilim var ama ben hafta içi diğeriyle hafta sonu da onunla yatıyorum. Ne iyi adamım ben böyle!

Ama bunu niye yaptığımı bilmiyorum. Bir kadın mükemmel diye aldatılır mı hiç?! Sanırım aklımı yitirdim.

Çıldırılmış olmalıyım.

Şu an kendimi öldürmeyi o kadar çok istiyorum ki!

-O:

Evet, ben bir garsonum. Burası bir balık lokantası. Salaş bir yer. Patron açık seçik kıyafetler veriyor her hafta başı bize. Müşterinin gözüne hitap etmeliymişiz! Mini etek, yüksek topuklar ve göğüs dekoltesi bir bluz. Buraya ilk geldiğimde bu giysilerden iğrenmişim. Tam bir fahişe gibi görünüyoruz. Zaten patron da kadın tüccarına çok benziyor. İğrenmişim aynadaki görüntümden. Sonra, çok sonra alıştım buna. Görüntüme, müşterilerin oramı buramı mıncıklamasına. Topuklu ayakkabıyla dans eder gibi yürümeyi öğrendim. Vücudumu en iyi şekilde kullanarak müşterilerin dikkatini çekmeyi de. Müşteriyi ne kadar çok memnun edersen (!) o kadar iyi bahşiş alıyorsun. Ve tabii patronun gözü de hep üzerinde. O ayki performansına ve geceleri onun karşısındaki performansına göre de maaşın artıp azalabiliyor. Tamamen duygusal (!) her şey.

...

Onu ilk kez burada gördüm. O kadınla. Üç yıl öncesi. Bir Pazar öğlesiydi. Hiç sekmeden her Pazar geliyorlar buraya ve her gelişlerinde de aynı menüyü istiyorlar. Sadece ızgara balık ve salata. Balığın türü mevsime göre değişebiliyor. İki hafta da bir de sütlü bir tatlı. Hayır, balıktan sonra süt ürünü yemek zehirlemez. Hep öyle sanılır. Ama balık bayat olmadığı sürece hiçbir şey olmaz insana. Bir hafta fire verilmesinin nedeni sanırım kadının diyetine dikkat etmesi.

Kadın... Çok güzel bir mahlûk! Aşırı güzel. Buraya her gelişlerinde vedalaşır gibi bir hâlleri olurdu. Farklı şerhlerde yaşıyorlarmış. Kadın her hafta Cuma gecesi gelir, Pazar gecesi gidermiş. Sonradan öğrendim. Çok sonra. Adam ilk kez bana baktığında ve Pazar öğlesi haricinde buraya geldiğinde. O gün kadın tuvalete gittiğinde –tam da istedikleri sütlacı götürmüştüm masaya o sırada- adam beni uzun uzun süzdü. Gözlerinde garip pırıltılar vardı. Ama hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şey yapmadı. Ama Salı gecesi tekrar geldi. İlk defa farklı bir günde gelmişti. Yine uzun uzun baktı ben servis yaparken. Hiçbir şey söylemedi, hiçbir şey yapmadı. Çıkmak isteyen müşteri bir işaret verir normalde, bu bir garip adam, ne bir şey söylüyor ne de yapıyor. Hep beni izledi. Hep gözleriyle takip etti. Ne yapsam, nereye gitsem izledi. Ben işimi bitirinceye kadar da oturdu. Kapıdan aynı anda çıktık. Her gece. Kadının geldiği günler haricinde hep benimleydi. Pazar günleri yine balık yemeğe geliyorlardı. Değişen hiçbir şey olmadı. O yanındayken bana hiç bakmadı. Tek bir kez... Tek bir kez telefonla konuştuk bir gece yarısı sadece. Kadının onu terk ettiği günün öncesi gecesiymiş. Sonradan öğrendim.

...

Ben... Ben kötü biri değildim. Eskiden yani. İnsanlar dünyaya iyi olarak geliyorlar zaten. Sonradan dünya kirletiyor onları, dünya kötüleştiriyor. Aylarca işsiz gezdim ben. Canıma yetmişti parasızlık. Sonra burayı buldum. Kıyafetler, adamlar, geceler mide bulandırıcıydı ama katlanmak zorundaydım. Katlandım da. Çabuk alışıyor insan kötülüğe gözlerini kapadı mı... Beş yıldır buradayım. Üç aydır da o adamla ilişkim var. Sevgilisi olduğunu biliyorum, evet. Ve onu sevdiğini de. Ama onu baştan çıkartmak için hiçbir şey yapmadım. Kötü biriyim ama gelen çiftlerin arasına giremem ben. Diğer kızlar için fark etmiyor. Ama bana uymuyor böylesi.

Ben gitmedim. O geldi. Her gelişinde de çok yüklü miktarda para bıraktı. Benden bir türlü vazgeçemediğini söylüyor. Ama beni sevdiğini söylediğini de hiç duymadım. Bence bizimkisi tencere kapak olayı. Sürekli kendinin aşağılık bir adam olduğunu söylüyordu, ucuz ilişkiler onu çekiyormuş, bana

da bu yüzden geldi sanırım.

O benim için sadece bir müşteri! Ona âşık falan değilim. Ben âşık olmam, olamam. Para biriktirmem lazım. Yeterli parayı topladığımda gideceğim buradan. Kimsenin beni tanımadığı bir köyde bir ev satın alacağım ve orada tamamlayacağım kalan ömrümü. Bembeyaz bir ev olacak. Bütün kötülüklerime, iğrençliklerime rağmen bembeyaz bir ev.

-Adam:

Beni terk etti. 'Gidiyorum.' dedi ve gitti. Çok zeki bir kadın o. Zekasına hep hayran olmuşumdur zaten. Her şeyden haberi varmış! Ne aptalım ben. Onu aldatabileceğimi düşünmüştüm. Annemim babama yaptıklarının intikamını ondan alabileceğimi düşünmüştüm! Annem babamı aldatıyordu ve babam bunu öğrendiğinde kalp krizi geçirerek öldü. Yıllarca konuşmadım annemle. O zaman küçüktüm ama içimde müthiş bir öfke vardı ona karşı. 'Aşık oldum!' demişti. Peki babamın suçu neydi? Küçük yaşta babasız bıraktı beni.

Ve... Annesiz...

...

Anneme bu kadar benzemeseydi?!

-Kadın:

'Gidiyorum.' Dedim sadece. Her şeyden haberim vardı. Balıkçıdaki garson kızla ilişkisi var. Ben de olmayıp da onda olan şey ne bilmiyorum hiç. Çok kızgınım ona. Ama bir şey yapmayacağım. Gitmeliyim...

-O:

Onu terk etmiş! Salı günü öğlen kadın buraya yemeğe geldiğinde çok şaşırdım doğrusu. İtiraf etmeliyim bunu. Sadece salata istedi bu kez. Bir terslik vardı ama neydi? Neyse ki çok meraklandırmadı beni. Benimle konuşmak istediğini söyledi. 'Bugün bir daha bu şehre ayak basmamak üzere gidiyorum. Onunla ilişkin olduğunu biliyorum. Ne kadar ciddi bir ilişkidir bu bilemem ya da sende ne buldu da bana bunu yaptı onu da. Ama daha fazla seyirci kalmak istemiyorum bu olaya. Gidiyorum.' Aynen böyle söyledi. Kelimesi kelimesine. Bu kadın mükemmel! Sesi bile çok güzel, elleri de. Açıklamama izin verseydi... vermedi, konuşurmadı bile beni. Oysaki o sadece benim müşterimdi!

-Adam:

Gitti. Az önce uçağı kalktı. Layığı buldum sonunda. Teşekkür ederim anne, beni de mahvettin! Umarım ben de senin gibi her şeyi unuturum ve o hastanede çürürüm! Hay! Sırası mı şimdi kapının?!

-Celal Bey mi?

-Evet.

-Bir zarf var size. Şuraya bir imza alayım lütfen.

-Tamam.

-Buyurun. İyi günler.

-Sağol.

- Hastaneden geliyor. Yine ne oldu anne?

'... Hastanesi Müdürlüğü'nden

Alzheimer hastası olan Fatma ... dün gece vefat etmiştir. Defin işlemleri için sizi hastanemize bekliyoruz.

Baş sağlığı dileriz.'

Elif Ayvaz

29 Ağustos 2010